

tum ab illo conditum qui regno cælestis Assueri primas obtinuit, rebellium errores in eo decreto summam delitescentes tetrica morte damnabit juxta tritum sermone proloquium: *Diligite homines, interficite errores.* Pia Esther ad regium thronum evecta suæ gentis non est oblita mœorem, eamque pernix liberavit de insidiis Aman. B. Virgo per Deum, *oculum omnia cernentem*, ut eum appellat Clemens Alex. (1), tot hominum pœnas, tot casus, tot mala circumspiciens, materno propulsat amore: glorificata namque sua caro ipsiusmet humanæ carnis imbecillitatem meminisse compellitur. Sic Deus carnem per carnem salvat, non secus ac per mulierem mulieris damna propellit.

Faxit per suum Vicarium Christus, ut Assumptio Matris ultima veluti stella coruscans in ejus immortali corona integra luce micantique prorsus fulgore condecorata nitescat in hac potissimum temporum asperitate in qua, propter Massonicae sectas humanae societate fatiscente, atque in maximam vergente ruinam, Ecclesia Catholica vexatur, Republicæ concutiuntur, factiones hinc inde contra legitimas potestates, agmine facto, suis erumpunt conventiculis, omnia susque permiscent. Sic Romana Ecclesia diplomaticum illud quod in nationibus cunctis ei Christus ipse concredidit, sacrum munus obicit, et novo per Papam et Virginem assumptionam potentur inclinata regna præsidio.

(1) Lib. v Strom.

(2) Ad Rom. xiii, 1.

Caput III.

Assumptionis dogma civilium legum et hodiernæ societatis exemplar.

1. Hoc Assumptionis dogmate scientifico sub aspectu perpenso 2^a et 3^a parte, hac 4^a postrema illud dynamicum ex latere libremus oportet. Illud denuo contemplatus, minime quærationes quas claudit intimas et metaphysicas, sed modum et formam qua constanter firmiterque constituitur. Neque Pontificem in cacumine montis Sion contueor meditantem, verum ex Cathedra tot mundo decernentem. Magno stupore pellectus, ad legislatores sæculi vocem attollo et eloquer: conspicite. Dogmatica Virginis assumptæ Constitutio, quoad actus quibus promulgatur, perfectissimum est humanarum legum exemplar.

Ad legem quamdam constabilendam tres conditiones copulative requiruntur: suprema potestas quæ illam constituat; votum consultivum quod illud comitetur, opportunitas medii erga subditas gentes, ut eam lubenter excipiant.

a) Suprema potestas. Ecquis hanc possidet? legislatores in gravissimas disperiuntur quæstiones. Eam ponunt in absoluto individuo: sic monarchici. Eam ponunt in individuis privilegio donatis: sic aristocratici. Eam ponunt in populo: sic democratici. Qualiscumque demum sit forma politici regiminis, per quam suprema potestas evolvitur, isthæc ab altiore gradu proficiscitur: *Non est potestas nisi a Deo* (2). Leges humanæ in radice

putrescant, quum non a Deo sed ab hominibus earumdem nascatur origo. Si quis autem agnoscere velit æternas, ordinatas sapientesque leges, quibuslibet gubernii exemplaria, lumina convertat ad Ecclesiæ arcem, almam Urbem, ad eum, ex quo dogmatica Virginis assumptæ Definitio promulgabitur. Eum agnoscite: summus legislator est. Sua potestas a Deo. Christi auctoritate fultus: *Super te, petram infrangibilem aedificabo Ecclesiam meam.* Illo tutus divino præcepto: *Pasce agnos meos, pasce oves meas.* Non exercet nisi jus quod e cælo dimanat; non scribit nisi decretum, cuius tota virtus a Christo dilabitur. En suprema potestas legislativa toto in splendore collocata: potestas monarchica; solus enim Romanus Praesul, infallibilitatis munere pollens, dogmaticam Virginis assumptæ Definitionem proclamat ex Cathedra: potestas aristocratica; quatenus Christi Vicarius hac in re consultit Episcopos quos *Spiritus sanctus posuit regere Ecclesiam Dei*: potestas democratica; etenim ad illam constabilendam Definitionem Summus Hierarcha compellitur a gente Christiadum, *de omnium fidelium ore pendet, quia in omnem fidem Spiritus Dei spirat*, ut ait sanctus Pulinus (1): potestas theocratica; quia Romanus Pontifex sub charismate Spiritus sancti, Spiritus veritatis, Magistri veritatis, Doctoris veritatis dogmaticum Assumptionis decretum infallibiliter pronuntiare conspicitur.

b) Nemo legem condit sine consilio et voluntate sapientum. Absoluti re-

(1) Epist. xxv, n. 36.

ges adhibent consiliarios Coronæ, gubernia mixta frequentes Conventus. Ista tamen unitatem habent suffragiorum, harmoniam consilii tum publici, tum privati? minime gentium. Poetæ describunt discordiam penes tetricas Erebi januas: sed, lumina vertens, eam conspexi ad aulas politicas, ad regia conventicula. — Redeamus ad Pontificem Ecclesiæ. Ut Assumptionem dogmatice constabiliat, sacras Congregationes instituit, summis theologis rem discutiendam præbet: deinde cum istis coarguit Rom. Pontifex, et nil aliud emanat nisi concordia et intelligentia. Vocat Episcopos, Primates, Patriarchas: et quibusnam ex partibus vocat? ab omnibus mundi plagiis, ex utroque mari et emispherio. Et quamquam inter eos dissiti ratione locorum, et discordes ratione linguarum, una tamen voce conclamant: *Assumpta est Maria in cælum.* Assumptionis dogmati contingit quod Imm. Conceptus dogmati contigit; admodum enim utraque relativa sunt. Testatur Joannes Peroni: « Hic summus Pontifex (Pius IX) jam ab an. 1847 Romæ instituerat Commissionem ad maturandum hoc negotium; hanc instauravit Cajetæ antequam litteras suas Encyclicas daret; consuluit seu interrogavit episcopatum universum; Romam reversus duplum iterum Theologorum instituit Commissionem, generalem alteram, alteram specialem; singulorum suffragia typis mandavit, ut excuterentur ac momenta sive faventia sive contraria ponderarentur, sœpe consultores adunavit; commissio specialis per duos continentis annos co-

ram doctissimo Cardinali diligentissime quoad ejus fieri potuit, omnia excussit; istorum labor Congregationi generali iterum iterumque excutientis commissus est; deinde vero Congregationi Cardinalium ad id delectorum; postea *Commissio* specialissima instituta quæ per aliquot menses ad trutinam totum negotium revocavit; invitavit Episcopos ex oto orbe catholico ut Romam venirent, ac rursum res publice per dies aliquot ad plures horas discussa fuit. Suffragia decem voluminibus comprehensa singulis distributa donec tandem perventum est ad edendas Litteras apostolicas de immaculato B. M. V. conceptu (1).» Hucusque theologus ille.

c) Neque gubernia possident opportunitatem medii erga subditos populos, ut vocem legis auscultent. Qualiter enim recipiunt universi populi legem? vi et imperio. Quo sit ut eam impune detrectent. Eo vel magis quod per id temporis in ea simus condizione positi, ut quisquis libertatem jactitet, libertatem cogitandi, libertatem loquendi, libertatem typorum, libertatem qualiacumque facinora perpetrandi. Quomodo vero sacra lex promulgaretur, Constitutio dogmatica Virginis assumptæ? vi et imperio fidei, vi et imperio amoris; amore siquidem illa petitur Constitutio. Legislator civilis populum alloquitur; et ait: recipite legem, et obedite. Contra legislator Ecclesiæ populos alloquitur et inquit: recipite legem, et credite. Ratio in promptu est; quia ille super

(1) Thesis Dogmatica de Imm. B. V. M. Conceptione, n. 59, obj. 6.

(2) *Histoire de Pie VII*, par M. Artaud, ch. xxix.

materiem, super spiritum iste regnare conspicitur. Unde Napoleon: « O domine de Fontanes, non sum in opportunitate natus; conspice Alexandrum macedonem: ipse, quin contradictionem haberet, nuncupari *filius Jovis* potuit. Ego, ego in hoc saeculo sacerdotem reperio me potentiores, cum ego materiem et spiritum ipse gubernet (2).» Hinc tota legislatio in Assumptionis dogmate instauratur.

2. Insuper Assumptio Virginis magnum suppeditat in legislatione motivum, ut exakte propositi canones observentur, motivum non in corporeis coactivis poenis situm, sed in spe resurrectionis: est humanis legibus velut sigillum æterna sanctio sive præmiorum sive poenarum quæ nostram resurrectionem comitantur. Veritati veritas lætanter obviam venit, et sese vicissim complectuntur et deosculantur. Hanc enim in rem loquitur R^{mus} Gaspar De Luise: « Le leggi hanno un altro modo a non farsi rispettare per via di pene afflittive del corpo, ma si fanno desiderare sul premio della risurrezione ed assunzione dell'uomo onesto (3).» Et opus absolvens, inquit: « Il secolo presente pieno di sciagure voglia Iddio sollevare, benedire, e perpetuarne il ristoro della scienza, della morale, del sociale diritto, facendo dichiarare Maria col corpo assunta in cielo. »

Quæcum ita se habeant, Rom. Pontifex, Virginis Assumptionem ex Cathedra definiens, judicabit in nationibus, novum quasi codicem sua pote-

(3) *L'Assunzione di Maria trionfo della dottrina cattolica sul Naturalismo*, Conclusion, pag. 187.

state legislativa condens, internationalem jurium, quibus poterit societas mediis prosperis evolvi, et homines securitati ordinis infestos justitiae iudiciis refrenari et coerceri; implebit ruinas a pseudo-juridicis productas; conquassabit capita quæ venenatas leges contra sacram civilemque Rempublicam fabricantur. A Rom. Præsule declarata manebit illa quam numquam et nusquam potuimus habere, *lex lux*. — Immo, quid dicam? assumpta Virgo Deipara liberabit Ecclesiam ab is quibus opprimitur, iniquis legibus. Audiamus E^{mm} Bartholomæum d'Avanzo in ejus *Lettera di protesta contro il disegno di legge circa le pretese esorbitanze del Clero al Ministro Guardasigilli* (15 agosto 1862).

Ipse ait: « Inspirandoci nella condotta ammirabile del nostro supremo Capo e Pastore visibile, il grande Pio IX, avendo adempito al primo Nostro dovere di protestare in tempo, come facciamo, a favore della indipendenza e libertà della Chiesa, aspetteremmo tranquilli, che il divino Autore e Consumatore di nostra fede ricavasse anche da questo male tutto il bene per la Chiesa; e pregheremmo istantemente la Vergine santissima Immacolata, quam idcirco Deus hodie (h. e. in Assumptione) de præsenti saeculo transtulit, ut apud Eum pro nobis fiducialius intercedat. »

3. Nunc autem de societate. Vix ubi primo crimine primi sese protoparentes infuscaverunt, ut totus extiterit in magno tumultu paradisus. Anguis in herba latet, uterque conjux sævo dolore franguntur, dum eos vo-

cat Deus, non ut eos agnoscat, sed ut eos agnoscere faterique crimen compellat. Apparuerunt herbae pallentes, flumina concita; flaverunt venti, emicuere fulgura, pluvia minax corruit: familia brutorum debacchatur in hominem. Cælestis cherub duos primos homines fulmineo cuspide pellit et minitatur. Hæc sedatio crudelior ætate hac nostra renovatur. Quot mala! quot casus!! quot metus!!! « Affertite societatem in manus rebellium, » ajebat Napoleon, « vel numidico lapide sit, redigetur in pulvrem. » Societas moritur falsis venenata doctrinis, pessimis moribus imbuta, sic, ut homines pene cum lacte nutricis errorem suxisse videatur.

Quo tamen societas hæc redimatur, hominem metaphysicum et moralem et politicum ab assumpta Virgine reflectum, ut antea vidimus, in hodiernam societatem ut regat et gubernet, introducamus. *Regis ad exemplum totus componitur orbis*. Bayle simplicior inclamabit: « se atheos tolerari non posse; » prudentior *to* Mirabeau nedum ab aula regia, verum a quinque mundi partibus attollet vocem, « Deum non esse minus libertate necessarium; » nobilior et clarior *to* Robespierre conabitur, ut festum Entis Supremi refloreat. Unde cum omnibus nationum populorumque fundatoribus et rectoribus, a Licurgo et Numa ad Clodoveum et Carolum magnum, reperiit medium, ut justitia et veritate ac religioso cultu nationum omnium innitatur ædificium.

4. Subvertitur societas, quia principiis caret inconcussis, æternis, di-

vinis: ejus fundamenta legibus humano rationalistico cerebro excogitatis fulcita quatuntur. Societas aliquid omnes assumpta Deipara, præclaræ legislatrix, et ait: quum Assumptionis meæ veritatem suæ Deus Ecclesiæ concrederit, de die in diem, de generatione in generationem, de sæculo in sæculum gliscit, coruscat, roboratur: vertitur in auroram, vertitur in diem, vertetur in meridiem catholici dogmatis. Hac de causa in longitudinem dierum et dum magno volventur sæcula cursu, ejus semper honos, gloria, decus, splendor, laudesque manebunt. Quare mea veritas unitatem, veritas civilium legum crudelias schismata parit (1).

Assumptionis igitur dogmate Rom. Pontifex in hodierna societate divinum Jus diplomaticum exercet, ita, ut scientiæ diluculo regenerentur, leges ad justitiæ typum reformatæ, et societas super fundamenta divini Juris reconstitutæ Romanam Ecclesiam supernaturem humanitatis opitulariæ salutent. Exinde quoque fit, ut quisque societatum rector pontificis superatus beneficiis, excoctus fervore charitatis, inimicus esse desistat.

(1) R. mus Gaspar De Luise notatu digna patefacit: "La società nell'assunzione di Maria trova l'ancora delle speranze de' suoi elementi, i quali considereranno la loro unione una concorrenza non già di utilità che fomentano l'egoismo, ma nell'ordine unificatore una salvaguardia contro le smodate passioni, e un'agevole via per la glorificazione delle loro eroiche azioni." Loc. supra cit.

ORATIO II.

DIPLOMATIA
QUA FRUITUR R. PONTIFEX
JURE HUMANO

Caput unicum.

Assumptionis dogma
civilem Principatum Ecclesiæ Romanæ
pollicetur.

1. Temporale dominium Romani Pontificis ortum habuit ex libera traditione populorum qui relicti fuerunt in manibus hostium ab imperatoribus orientalibus absque regimine ac debita contra barbaros defensione cum certo fidei discrimine, adeo, ut necessitate compulsi sese Papæ tradiderint. Ortum quoque duxit ex libera principum donatione; quapropter ad Carolum magnum scribebat Adrianus: « Plures donationes in sacro nostro scrinio Lateranensi reconditas habemus. » Id autem temporale dominium est quiddam providentiale munus quod Deus Romano Pontifici creditit pro totius Ecclesiæ, attentis præsentibus circumstantiis, conservatione, necnon, ut par est, ut oves sibi concreditas, sublatiis impedimentis, in officio contineret. Nisi enim Rom. Pontifex omnimoda libertate frueretur, vel non posset œcumonica congregare Concilia, vel cogeretur ad aliquam legem condendam, vel potestate careret ad haereses coercendas, et haereticos armis spiritualibus plectendos, etiamsi regia vel imperiali dignitate præfulgeant: quod Redemptoris institutioni refragatur. Et isthæc ratio est quamobrem Papa vere rex est, eique Jus diplomaticum convenit.

Hoc tamen temporale dominium Ecclesiæ Romanæ quod tam immani odio neologi prosequuntur, spe ducimur fore, ut B. Virgo, ejus Assumptione ad dogmaticum decretum erecta, suo glorificatori pro mercede reddiderit. *Qui glorificaverit me, glorificabo eum.* Historia dogmatum ad id asserendum cogit. Divina Maternitate contra nequam episcopum Nestorium dogmaticæ constabilitæ, christifideles ex pio erga Rom. Ecclesiam venerationis sensu, gratique Virginem erga Deiparam sui animiamorem rependendum, Romanæ Sedi maximam depropnsere venerationem et cultum, qui calamitosis illis temporibus summa voluptate conquirerabatur. Ephesina quippe civitas quæ totum catholicum orbem repræsentabat, œcumonica Synodo coacta, quamlibet moram ægre ferens, magnis vocibus ardentiæ prece conquisivit, quam tot Patres definitionem tulerint. Et ubi primum Secretarius Concilii volans folium jecit in populum, ut in lætas eruperint ad sidera voces, et nomen *Deiparæ* et *antiqui Episcopi Romæ* fuerit undique piis lacrymis conclamatum.

Neque B. Virgo, pro Immaculati Conceptus definitione dogmatica minorem erga Rom. Præsulem demonstravit amorem. Perinde ac si Virgo Deiparens a Rom. Pontifice pretiosa Imm. Conceptus redimita coronâ, magnum in piis cordibus influxum exercuit, ut ille (statim post definitionem Imm. Conceptus) dogmaticæ constabilitæ Infallibilitatis munere, Divinitatis, ausim dicere, mirifica dote polleret. Prior dogmatica definitio continuuit in se quoddam veluti gluten

quod posteriorem dogmaticam definitionem sibi ligatam contulit. Rom. Pontifex Imm. Conceptus definitione Mariana tempora cinxit, et quasi beata Virgo Pontificis caput Infallibilitatis definitione redimivit. Pro eo *Rationale judicij* (1), cum ex Cathedra loquitur, induendum filiis aureis ac mira in cælis venustate contexuit in cuius medio quovis lapide pretioso distinctum nitere conspicitur *Urim* et *Tummim* (2), h. e. *Doctrina* et *Veritas*. Hanc infallibilitatis vestem de cælo præbuit Rom. Pontifici sacra Virgo Maria, postquam huic ille de terra donavit et obtulit perpetuæ innocentiae sine qualibet labe velamen.

Si porro Rom. Præsul Assumptiæ B. Mar. Virginis ad dogmaticam definitionem evexerit, quale per assumptam Virginem mirabile munus acquiret? Ego non sum neque propheta, neque filius prophetæ; sed illam rimatus catholicam Fidem per quam suavissimo dulcore micantem lucem bibimus, hæc, lumine Virginis in me radiante, præsignare non ambigam: Assumptio Virginis ad regnum cælestè secum afferet Assumptionem Rom. Pontificis ad regnum terrenum. Namque legitur in sacris eloquiis: *Cor regis in manu Domini; quocumque voluerit, inclinabit il lud* (3). Verum, si juxta veterem auream illam Patrum atque Doctorum sententiam Dei cor, quaquaversus ei collibuerit, sacra Deipara volvat, pie

(1) Exod. xxviii, 30.

(2) Levit. viii, 8; Eccles. xlvi, 12. — Hoc modo Deus in Vet. Test. se revelabat sacerdotibus. Cf. Joannem Bapt. Franzelin De Tradit. th. xxvi.

(3) Prov. xxi, 1.